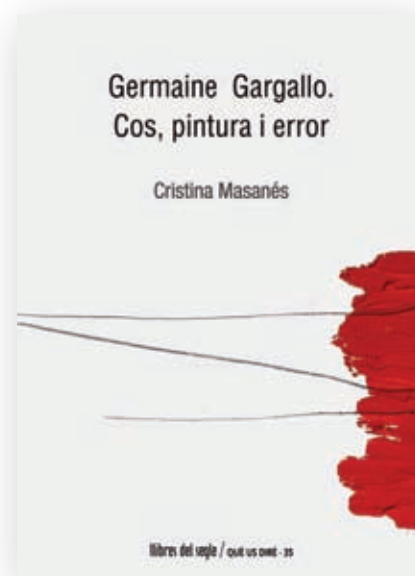

Història pintada d'una seducció

ANNA CARRERAS

Els crítics que encara ens llegim els llibres abans de parlar-ne estem molt avesats a trobar-nos de tot. Però la sorpresa arriba —i aquesta és la gran singularitat de Cristina Masanés (Manresa, 1965)— quan un llibre t'obliga a aturar la lectura per pair tanta bellesa, tanta blavor. Gràcies a un do sublim per estructurar el llenguatge i per escortar el ritme, Masanés ha escrit un llibre formidable, un assaig artístic sobre l'art de la seducció. Com si fos una novel·la, l'autora ha passat el periodisme documental pel sedàs de la literatura i, amb agudesia, s'ha fixat en Germaine Gargallo (Laure Gargallo, en realitat), una filla de la nit experta en la provatura, mirada de gata, llavis gruixuts, pell

blanca i dits llargs, esquiva, irresistible, filla del Turó, model i amant de Picasso, esposa de Ramon Pichot. L'ha situat en la urgència eròtica del París de 1900, a l'epicentre d'un dels triangles d'aquella Arcàdia bruta que era Montmartre. Carles Casagemas, Pablo Picasso i Germaine Gargallo, tres colors, el negre, el blau i el vermell, respectivament. Ells la pinten (la volen): «La nuesa existeix per ser observada, contemplada en un instant que allarga el desig». Ella els activa els somnis, els embruixa la imaginació, té set de cossos joves. Carles, obsessionat romàntic i nihilista, se suïcida per la ingratitude de la musa (que no tolera ni el caràcter depressiu ni la impotència del pintor). I és que la dona pintada no pertany a la pintura, sinó a la vida. Tots tenen vint anys i la sang els bull: Picasso prova de resoldre la mort de l'amic anant-se'n al llit amb l'amiga del mort. La dona enigma és també una dona trampa, hermètica, voluble. L'epíleg d'Eva Vázquez, que el lector respira com si fos una continuació de la novel·la, prova que Germaine Gargallo no és un personatge marginal, sinó que conté l'essència de tota una època. Com a dona, sí, i de les imprescindibles. La investigació de Masanés —deu anys i atzucacs varis— refà el trajecte, no desatén cap pinzellada, ramifica la gau-

MASANÉS, Cristina
**Germaine Gargallo.
Cos, pintura i error**

Llibres del Segle / Què us diré, 35
Girona, 2014. 174 p

bança, el ser i el semblar dels clowns, s'endinsa en la narcosi dels fets, dibuixa ponts i connexions, analitza psicologies i en ressalta les poètiques.

PASTELLS, Josep
Cacic de fireta
Pagès editors
Lleida, 2014
142 p

Despullar la venjança

MARTÍ CORTADELLAS

L'escriptor Josep Pastells (Girona, 1966) va guanyar el Premi de Novel·la Breu Ciutat de Mollerussa del 2014 amb *Cacic de fireta*, una sàtira de la degradació del món laboral i del paper del periodisme quan s'ha de vendre als interessos dels poderosos.

La novel·la comença amb un aclariment del narrador que ens arrenca un primer somriure i ens submergeix de ple al to burlesc que no s'abandona fins al final del llibre. El personatge qui ens parla és Perfecte Pèlach Canyes, un home que ronda la cinquantena d'anys, periodista de professió i trau-